

شماره: ۳۰۰۰۰۰۰۰
تاریخ: ۱۷/۲/۹۴
پست:

سریال: ۱۶۵۹

	<p>موضوع: دادنامه شماره ۴۱۸ مورخ ۸۶/۶/۱۸ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری مبنی بر ابطال ماده (۱) آئین نامه اجرایی قانون معافیت از پرداخت حق بیمه سهم کارفرمای کارگاه های تولیدی، صنعتی و فنی تا....</p>	
--	---	--

اداره کل امور مالی

اداره کل استان
شعبه
باسلام

پیرو بخشنامه شماره ۱۲۷ درآمد به پیوست تصویر دادنامه شماره ۴۱۸ مورخ ۸۶/۶/۱۸ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری مبنی بر ابطال ماده (۱) آئین نامه اجرایی تبصره (۵) قانون معافیت از پرداخت حق بیمه سهم کارفرمای کارگاه های تولیدی، صنعتی و فنی تا میزان پنج نفر کارگر موضوع تصویبنامه شماره ۱۶۰۰۲ مورخ ۶۲/۳/۱۲ ارسال می گردد. نظر به اینکه طبق دادنامه مذکور ماده (۱) آئین نامه که علیرغم اطلاق حکم مقنن در خصوص کلیه کارگاه های مذکور در ماده واحده فارغ از تعداد کارگران آن را مقید به کارگاه هایی که حداکثر دارای پنجاه نفر کارگر می باشند، نموده است خلاف قانون و خارج از حدود و اختیارات قوه مجریه در وضع مقررات دولتی تشخیص و ابطال گردیده است، لذا مقتضی است در اجرای بخشنامه ۱۲۷ درآمد و تغییرات بعدی آن مراتب لحاظ و من بعد کلیه کارگاه های تولیدی، صنعتی و فنی موضوع فهرست ضمیمه تصویبنامه فوق الذکر در صورت احراز شرایط تامیزان پنج نفر کارگر مشمول معافیت از پرداخت حق بیمه سهم کارفرما قرار گیرند.

مسئول حسن اجرای این دستور اداری مدیران کل، معاونین بیمه ای، رؤسا و کارشناسان ارشد درآمد ادارات کل استانها و رؤسا، معاونین بیمه ای و مسئولین واحد درآمد شعب می باشند.

۸۷/۱/۲۵

و من... التوفیق
حسینعلی صیانی

رئیس ادارات صنعت، معدن و صنایع معدنی
معاونت امور مالی و اقتصادی

۱۷/۲/۹۴

بسمه تعالی
فلا تتبعوا الهوى أن تعدلوا
دادنامه

تاریخ: ۱۳۸۶/۶/۱۸
شماره:
پیوست:

تاریخ: ۱۳۸۶/۶/۱۸ شماره دادنامه: ۴۱۸ کلاس پرونده: ۳۶۸/۸۵

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری.

شاکی: آقای محبت روحانی.

موضوع شکایت و خواسته: ابطال ماده یک تصویب نامه هیأت وزیران مورخ ۱۳۶۲/۲/۲۸.

مقدمه: شاکی به شرح دادخواست تقدیمی اعلام داشته است، بر اساس ماده واحده قانون معافیت از پرداخت سهم بیمه کارفرمایانی که حداکثر ۵ نفر کارگر دارند مصوب ۶۱/۱۲/۱۶ مجلس شورای اسلامی، از ابتدای سال ۱۳۶۲ کارفرمایان کلیه کارگاههای تولیدی و صنعتی و فنی که از خدمات دولتی (از قبیل برق، آب، تلفن، راه) استفاده می نمایند، تا میزان ۵ نفر کارگر از پرداخت حق بیمه سهم کارفرما معاف بوده و از ۵ نفر به بالا نسبت به مازاد ۵ نفر حق بیمه را خواهند پرداخت. تبصره ۵ این قانون مقرر می دارد، آیین نامه اجرایی این قانون، منحصراً جهت تعیین نوع کارگاههای تولیدی، صنعتی و فنی توسط وزارت بهداشت از طرف دولت تهیه و توسط هیأت دولت به تصویب خواهد رسید. با مذاقه به قانون مذکور و تبصره ۵ آن، هیأت دولت موظف به تهیه آیین نامه اجرایی از بابت نوع کارگاه مشمول معافیت بوده و اختیاری از بانست تعیین سقف به میزان حداکثر ۵۰ نفر نداشته است. هیأت وزیران با الهام از قانون ماده واحده آیین نامه اجرایی آن را در ۷ ماده و ۲ تبصره تصویب و جهت اجراء به سازمان تأمین اجتماعی اعلام نموده است. بر اساس ماده یک تصویب نامه هیأت وزیران، کارگاه از نظر این آیین نامه واحدهای تولیدی، صنعتی و فنی اطلاق می شود که حداکثر ۵۰ نفر کارگر داشته باشند و کارگاههای دارای ۵۰ نفر به بالا مشمول مقررات این ماده واحده نخواهند بود. با توجه به اینکه هیأت دولت مجوزی جهت تعیین سقف حداکثر تا ۵۰ نفر کارگر را نداشته و کلیه کارگاههای مشمول بدون رعایت حداکثر سقف می توانند از معافیت حق بیمه سهم کارفرما بهره مند گردند. لذا خواهان ابطال ماده یک تصویب نامه هیأت وزیران می باشم. معاون دفتر امور حقوقی دولت در پاسخ به شکایت مذکور طی نامه شماره ۹۴۸۹۵ مورخ ۸۵/۱۱/۴ مبادرت به ارسال تصویر نامه های شماره ۲۵۲۶۲۸/ح/ب مورخ ۸۵/۸/۸ وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و ۱۰۰۰/۱۴۵۷۵ مورخ ۸۵/۱۰/۲ وزارت رفاه و تأمین اجتماعی نمود. این تصویب نامه مورخ ۸۵/۸/۸ معاونت توسعه مدیریت وزارت بهداشت و درمان

روزت برابر اصل است
مدیر دفتر هیأت عمومی

بِسْمِ اللَّهِ
فَلَا تُضِلُّوا إِلَهُي أَنْ تَعْدِلُوا
دادنامه

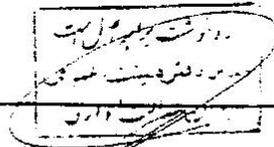

طبق ماده واحده قانون معافیت از پرداخت سهم بیمه کارفرمایانی که حداکثر پنج نفر کارگر دارند مصوب ۱۳۶۱، از آغاز سال ۱۳۶۲ کارفرمایان کلیه کارگاههای تولیدی و صنعتی و فنی که از خدمات دولتی از قبیل برق، آب، تلفن، راه، استفاده می‌نمایند، تا میزان پنج نفر کارگر از پرداخت حق بیمه سهم کارفرما معاف گردیده و از پنج نفر به بالا نسبت به مازاد پنج نفر حق بیمه را باید بپردازند. و در تبصره ۵ ماده واحده مذکور تصویب آیین‌نامه‌ای منحصرأ جهت تعیین نوع کارگاههای تولیدی، صنعتی و فنی تجویز شده است. بنابراین ماده یک آیین‌نامه اجرائی قانون مزبور که علیرغم اطلاق حکم مقنن در خصوص کلیه کارگاههای مذکور در ماده واحده فارغ از تعداد کارگران آن را مقید و محدود به کارگاههایی که حداکثر دارای پنجاه نفر کارگر می‌باشند، نموده است، خلاف قانون و خارج از حدود اختیارات قوه مجریه در وضع مقررات دولتی تشخیص داده می‌شود و به استناد قسمت اخیر اصل ۱۷۰ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و بند یک ماده ۱۹ و ماده ۴۲ قانون دیوان عدالت اداری ابطال می‌شود.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

معاون قضائی دیوان عدالت اداری

رهبرپور

سهمه قلمی
فلا تشبوا الهوی ان تعدلوا
دادنامه

تاریخ: ۱۳۸۵
شماره:
پوست:

آموزش پزشکی آمده است. به موجب قانون معافیت از پرداخت سهم بیمه کارفرمایانی که حداکثر ۵ کارگر دارند. به هیأت محترم وزیران اختیار داده شده است که ضمن آیین نامه اجرائی کارگاههای مشمول قانون از حیث نوع کار و نحوه شمول تعیین و اعلام نماید. از آنجائیکه ماده واحده قانون معافیت از پرداخت سهم بیمه کارفرمایانی که حداکثر ۵ نفر کارگر دارند، در مورد تعریف کارگاه مسکوت است و در تبصره ۵ ماده واحده تعریف کارگاه را به عهده هیأت وزیران قرار داده است. لذا هیأت محترم دولت در اجرای تبصره مذکور ابتدا به موجب ماده یک آیین نامه نسبت به تعریف کارگاه و تفکیک آن از موارد مذکور در تبصره ۳ ماده واحده اقدام نموده و این اقدام مغایرتی با قانون فوق الاشعار ندارد. در نامه شماره ۱۴۵۷۵/۱۰۰۰ مورخ ۱۳۸۵/۱۰/۲ معاونت توسعه مدیریت و امور مجلس وزارت رفاه و تأمین اجتماعی آمده است. ۱- نظر به صدر ماده واحده قانون معافیت از پرداخت سهم بیمه کارفرمایانی که حداکثر ۵ نفر کارگر دارند (مصوب ۶۵/۱۲/۱۶) از آغاز سال ۱۳۶۲ کارفرمایان کلیه کارگاههای تولیدی و صنعتی از خدمات دولتی... و همچنین تبصره دوم همان قانون مبنی بر مسننتی بودن کارخانجات و معادن از شمول قانون به نظر می رسد که مقنن با این تبصره قصد آن را داشته که مابین کارگاه و کارخانه تفاوت قائل شود. ۲- در تبصره ۵ این قانون نیز عنوان شده است که آیین نامه اجرائی آن جهت تعیین نوع کارگاههای تولیدی، صنعتی و فنی باید توسط وزارت بهداشت تهیه و به تصویب هیأت دولت برسد. علیهذا با توجه به مطالب فوق و نظر به اینکه قانون مذکور قصد تفاوت گذاری بین کارگاه و کارخانه را داشته و تعیین نوع کارگاه را نیز بعهده دولت گذاشته است. اقدام دولت در تصویب آیین نامه اجرائی تبصره ۵ قانون فوق الذکر اقدامی صحیح بوده است. در هیچ جای قانون کار یا قوانین مصوب تعریفی از کارگاه و کارخانه نشده و دولت در مقام اجرا به ناچار باید تعریفی از کارگاه ارائه بنماید که در آن تعداد کارگران معیار تمیز کارگاه از کارخانه می باشد و به نظر می رسد که مصوبه موصوف خلاف قانون نمی باشد. هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ فوق با حضور رؤسا و مستشاران و دادرسان علی البدل شعب دیوان تشکیل و پس از بحث و بررسی و انجام مشاوره با اکثریت آراء به شرح آتی مبادرت به صدور رأی می نماید.

رأی هیأت عمومی

ردنوشته برابر اصل است
مدیر دفتر هیأت عمومی
دیوان عدالت اداری

